

ΙΛΙΣΣΟΣ

7

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1945 * ΑΘΗΝΑΙ ΤΣΩΡΤΣΙΛ 14 * ΤΗΛ 21-886

ΙΛΙΣΣΟΣ: ΔΕΛΤΙΟ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ * ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ * ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΣ ΚΑΤΑΤΟΠΙΣΜΟΣ * ΚΡΙΤΙΚΗ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ ΥΠΟ ΤΟ ΠΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗΣ ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑΣ * ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΠΛΑΙΣΙΟ * ΤΙΜΗ 10 ΔΡ. * ΕΥΘΥΝΗ: Κ. ΟΛΗΓΑΙΟΣ

ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΒΟΜΒΑ

Ένώπιον της ειρήνης. Άλλην μίαν φοράν η ά θρωπότης θά άναπνεύση. Αύτην την φοράν όμως λέγουν ότι η ειρήνη άποκτά μεγαλύτεραν άσφάλειαν. Ένα σύστημα συμφωνιών και μία βόμβα θά είναι οι δορυφόροι της. Όμως τó άληθινó όπλον της ειρήνης είναι κάτι άλλο. Είναι η διαρκώς γινόμενη διαυγεστέρα έννοια του Άνθρωπισμού. Η συνειδητή θεώρησις του μυστηριώδους άκόμη φαινομένου που λέγεται «άνθρωπος» και η συνειδητή γνώσις των άπαιτήσεων και ύποχρεώσεων του έν μέσω της Ιεράς δημιουργίας, αυτά μόνον είναι ρίζαι ειρήνης.

Ο άνθρωπος, τó αγαπημένον αυτό πλάσμα της Δημιουργίας, που σαν φιλόστοργη μητέρα του προσφέρει τους μυστικούς χυμούς του στήθους της και τó χειραγωγεί άγρυπνα, παραμένει πάντα ένα συγκρότημα σαρκός και ιδέας. Γύρω από τας συμφωνίας διεθνούς άσφαλείας και γύρω από τά μυστικά τείχη της φυλασσομένης βόμβας, θά βρίσκεται πάντα ó μόνος φρουρός της ειρήνης, η σάρκινη αυτή προσωπικότης, τó ανθρώπινο είδος.

Αυτός θά μονιμοποιήση τó καθεστώς ειρήνης τώρα, που έρχεται εις συνειδησιν του έαυτού του, που άποκτά διαυγή την έννοιαν του άνθρωπισμού. Η σεισμική βόμβα και αι συμφωνία διεθνούς άσφαλείας, που θά στηριχθούν επάνω της, θά είναι μία «άσφαλεια φόβου». Όμως ό φόβος δέν είναι άνεκτός σαν άνώτατος κύριος, από τόν άνθρωπον, τόν όποιον η Δημιουργία τόσο έχει ήδη καλλιεργήσει. Η Ισχύς δέν θά μείνη κυρίαρχος του ανθρώπινου δρόμου, παρά μόνον συνοδηγός και συμπαραστάτης. Θά ύπάρχη πάντοτε ó άδύνατος, ó άοπλος από βόμβας και όργανα τρόμου και δλέθρου, άλλα ζωντανός έντούτοις φορέυς της άνυπέρβλητης υπερβόμβας, που έχει κατασκευασθί από όρθην κρίσιν και φιλιαν, από συγκατάβασιν και χάριν. Αί δυο αυτά βόμβαι, η βόμβα του τρόμου και η βόμβα της φιλιαν και της παραχωρήσεως, θά άντιμετωπισθούν εις τρόπον ώστε να ίσορροπήσουν και να γαληνεύσουν την θάλασαν των ανθρώπινων παθών.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΘΕΜΑΤΑ

Χρειάζεται να δοθούν εξηγήσεις στους άγαπητούς άναγνώστες για τόν τρόπο της σύνδρομης. Συνήθως τά περιοδικά εισπράττουν ετήσιες ή έξάμηνες συνδρομές και η κάνουν διαλείψεις στην έκδοσή τους ή σταματούν στη μέση. Ο Ιλισσός α) επιθυμεί να είναι έν τάξει, γι' αυτό έπρότιμησε να πληρώνεται κατά φύλλον αριθμού· β) μπορεί να βγαίνη και στό μέσον του μηνός και έβδομαδιαίος. Ο συνδρομητής όπωσδήποτε θά γιωρίζη αριθμούς και θά παίρνη τους αριθμούς που έχει πληρώσει. Δέν είναι τó πιό σωστό;

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ. Έμπρός από τó θρόνο της Άγγλιας περνοσιν οι διαδοχικές κυβερνήσεις για να πάρουν την εύλογία του. Έτσι τουλάχιστον έρμηνεύεται τώρα η λειτουργία του θεσμού. Η ότι ó θρόνος είναι τó μέσον με τó όποιον οι διαδοχικές κυβερνήσεις επί-

κοινωνούν με τόν λαόν. Θά εύρεθούν διατυπώσεις να καλύψουν πάντοτε κάτι τó ελαττωματικόν. Διότι επί του προκειμένου ό μέν Άγγλικός θρόνος έχει καταλήξει ορθώς να άποτελή την έννοιαν της έθνικης ένότητος, που μένει άπαρασάλευτος ένώπιον των προσκαίρων κοινωνικών ή άλλων μεταβολών. Πού είναι όμως ό άλλος ομότιμος θρόνος, ό οικονομικός θρόνος, η έννοια των κυμαινόμενων πραγμάτων, ό θρόνος της λαϊκής ζωής; Αυτός χηρεύει. Έν τούτοις μία καλύτερη θεώρησις, θά μάς έπέτρεπε να πιστοποιήσουμε ότι ό μέν θρόνος εις την Άγγλιαν κατεβιβάσθη, η δε λαϊκή κυριαρχία άνεβιβάσθη εις βαθμόν ώστε να έπιτευχθί, κατά τόν τρόπον τουλάχιστον αυτόν, η άδιάφευκτη ίσοζύγισις των δύο άρχων.

Η ΔΙΑΣΠΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ. Πριν κατορθωθί η διάσπασις του ύλικού ατόμου, είχε προηγηθί η διάσπασις του ήθικου ατόμου. Πού είναι οι χαρακτηρισες; Οι άδαμάντινοι, οι άκέραιοι, οι τέλει εκείνοι χαρακτήρες των ανθρώπων της καλής πίστεως και του

έγκυρου και άσάλευτου λόγου; Τó άδιάσπαστο άτομον «έδινε τó λόγο του» και έμενε σ' αυτόν. Άνεγνωρίζετο πάντοτε, όποτε, όπου και όπως άν παρουσιάζετο. Ήταν πάντοτε ένα ώοισμένο και άπαραλλάκτον πρόσωπον. Τώρα, σαν διεσπασμένον που είναι, να προσφέρη άραγε και αυτό άνυπολόγιστα ποσά ήθικης ένεργείας; Ίσως να ύπάρχη κάτι τó σοβαρόν εις τó ζήτημα. Ίσως αι τρομερά κοινωνικά έκρήξεις να προέρχωνται από την διάσπασιν των ήθικών ατόμων. Δέν έχουν παρά να έγκύψουν οι άναγνώστες μας εις την μελέτην του καταπληκτικού ζητήματος, έστω και χαμογελώντας. Πάντως να έχουν ύπ' όψιν των ότι ό μεγάλος έφευρέτης της διασπάσεως του ήθικου ατόμου, έργαζόμενος από της άρχιότητος, είναι η φυσική άντίδρασις κατά των διαφόρων λαμπρών δικτατορικών μετεώρων και του άπόλυτου ένισμού.

ΜΙΑ ΑΚΤΙΝΑ ΠΟΥ ΛΟΓΧΙΖΕΙ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Ίδου ένα άπόσπασμα από τó προφητικό βιβλίον «Τó Ιερό Όηρό της Όληγής» (σελ. 89) τó όποιον ειχεν έκδοθί εις τά 1920 δηλ. πρό 25 έτών και εις τó όποιον τó άπώτατον μέλλον έχει γίνει ιστορία: «Όταν ό Ήλιος έστελλε την τελευταίαν του ακτίνα (1) η κατάστασις παρουσιάζετο ως έξης περίπου επάνω εις την Γην. Πρό πολλού ειχε παύσει να φαίνεται και η Σελήνη, άφού προηγουμένως ειχαν εξαφανισθί οι πλανήται (2). Ημέρα ώνομάζετο τó διάστημα, κατά τó όποιον μέσα εις τó ούράνιον σκότος, τó διακοπτόμενον από τους λαμπυρίζοντας άπλανείς (3), ένας δίσκος άμυδρού έρυθροκιτρίνου χρώματος, διαστίζόμενος από μαύρας κηλίδας (4), διέτρεχε τόν ούράνιον δρόμον, από του Άνατολικού καλουμένου μέρους του όριζαντος έως τó Δυτικόν.— Ο δίσκος αυτός, του όποιου τó χρώμα (διότι περί χρώματος μόνον έπρόκειτο πλέον και όχι περί φωτός) άποτελοΰσεν εύάρεστον διά τους ανθρώπουσ θέαμα, έξηκολούθει να ονομάζεται Ήλιος. Τά δε σημεία της τροχιάς του έξηκολούθουν ν' άποτελούν μετρικά στοιχεία διά τά μήκη της άοράτουταιας (5) επάνω εις την όποιαν έκαρτώνοντο τά γεγονότα της Γης. Τά γεγονότα δε ταύτα (άς σημειωθί έν παρόδω) προεβλέποντο και έσημεούντο καταλεπτώς, πολύ πρό της έφανίσεώς των.— Τά πράγματα έξειλιχθησαν όμαλώς. Μέσα εις τó διάστημα άρκετών γύρων από αιώνιότητος (6), οι άνθρωποι ύπέστησαν τας άναγκαίας τροποποιήσεις, που ήσαν άπαραίτητοι διά την συνεχή προσαρμογήν πρός τó συνεχώς άλλοιούμενον περιβάλλον. Αί δε τροποποιήσεις αύται δέν ήσαν ποσώς άποτελέσμα έπίδράσεως της έξωτερικής άλλιώσεως, άλλ' άποτελέσμα καθάρως της έσωτερικής των προσπαθείας και ιδιαιτέρως της διανοητικής. Δι' αυτόν τόν λόγον, μόνον ούτοι έξηκολούθουν βασταζόμενοι επί του καταψυχομένου φλοιού

ΑΝΩΤΑΤΟΣ ΡΥΘΜΙΣΤΗ. Η πολιτεία του ανθρώπου, η έσωτερική πολιτεία του ανθρώπινου όντος, έχει άνώτατον ρυθμιστήν; Ποιός είναι; Θά πρέπει φυσικά να είναι ένας τρίτος και όχι ένας εκ των δύο παραγόντων που συγκροτούν τόν άνθρωπο διά της συλλειτουργίας των. Όχι δηλ. τó άπόλυτο πρόσωπον, ό ήθικός νόμος, ούτε τó άπόλυτο ζών, οι ζωτικοί όρμαι, άλλα κτιποιος τρίτος. Ποιός είναι αυτό; ό τρίτος; — Δέν ύπάρχει τρίτος, διότι δέν ύπάιχει στήν ανθρώπινη πολιτεία άνώτατος ρυθμιστής, παρ'ι μό ον συλλειτουργία και συσχετισμός δύο άρχων. Δύο πρώτων και άμοιβαίας κυριότητος άρχων. Κι ένω αυτή είναι η μόρφή της πολιτείας του ατόμου, η πολιτεία που πρέπει να είναι άντίγραφó του, έχει την παρόξενη μονόσκελη μορφή με τόν ένα άρχοντα επί κεφαλής!

της Γης, ένω πάντα τά λοιπά γεννήματα της αξίας μητρος ειχον πρό πολλού έγκαταλείψει τó άπστον στήθος της.— Πολλοί αιώνες ειχον διαρκείν από της έπρόχης καθ' ην ειχε τεθί εις χροσιν ό νέος τρόπος πορισμού ένεργείας, Την έποχήν που ό Ήλιος ήρχισε πλέον να χάνεται εις τó σκότος η μάλλον ν' άποκούπη διαδοχικώς από τους όφθαλμούς των ανθρώπων τους Άπλανείς που εύρισκοντο επί της τροχιάς του (7), η έκτασις, την όποιαν ειχε λάβει η νέα μέθοδος παραγωγής ένεργείας, η ο ύπεραρκετή διά να κρατή διαρκώς άποκατεστημένους τους όρους της άνέτου ανθρώπινης διαβίσεως καθ' όσον ειμπορεί κανείς να διατυπώση, η ένεργεια αυτή ήντλείτο από τó έσωτερικόν των ύλικών ατόμων, τά όποια περιείχον τóσον ποσόν, ώστε δι αυτούθ να ειμπορή να θερμαιθί, να φωτισθί, να έκτελέση τά έργα της μία πόλις πρώτης σειράς. Τούτο βεβαίως είναι τρόπος έκφράσεως, διά να καταδειχθί εις τους σημερινούς η δύναμις της ένεργείας την όποιαν έγκλείει τó άτομον της υ ης. Διότι δέν ειμπορεί να γίνη ποσώς λόγος περί πόλεως και περί θεομάνσεως η έργων αύτης. Οι άνθρωποι αύτοι δέν ειχαν πόλεισ και κίας. Ήσαν έφωδισμένοι με μικρόν δογανον, διά του όποιου η προσωπική των θερμοσις, ό φωτισμός του περιβαλλοντός των εις μεγάλην ακτίνα και η μεταφορά των ήσαν τά άιλούστερα των προγόντων».

- (1) Κατά την έκδοχήν ότι ό Ήλιος κάποτε θά σβύση.
- (2) Σελήνη και πλανήται φαίνονται διότι φωζονται υπό του Ήλιου. (3) Οι Άπλανείς δηλ τά αυτόφωτα άστρα, οι διάφοροι ήλιοι του στερεώματος.
- (4) Ο Ήλιος περί τά τέλη της σβέσεώς του.
- (5) Του χρόνου.
- (6) Φανταστικά χρονικά διαστήματα.
- (7) Ως άφωτος πλέον δίσκος άπέκρυπτε τους άλλους μακρυνούς ήλιους.

ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΕΛΙ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ο ΛΑΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΕΜΠΕΛΗΔΩΝ

Ο λαός των αγίων τεμπέληδων βρισκόταν στην κοιλάδα της μακαριότητας. Ήσαν κάτι πλάσματα νερούλα και συχαμερά, λιμνασμένα και όνειρωσιμένα, με μυαλό ακίνητο σαν βάλτος. Αδέξια, μωραλεα υποκείμε α, που ό ένας τους έφτιανε στο σημείο να μη μπορούν να υπηρετούν τις ανάγκες τους και αδιάκοπα να γκρινιάζουν, ενώ όλα γύρω τους ήταν σε τερατώδη αφθονία.

Σαφινά ένας από δαύτους μιά μέρα, ποιός ξέρει πώς, είτε έφαγε κάτι άγνωστο, είτε έπεσε και χτύπησε στο κεφάλι, άλλαξε όλό- τελα από τους άλλους. Από κείνη τή στιγμή δέν είχε ήσυχία. Κάτι φύτρωσε μέσα του, κάτι που τον κεντούσε δλη τήν ώρα, να μη μπο- ή να κρατάη τά χέρια του ακίνητα. Κι άρχισε να κάνει τούτο και κείνο, να ξύ- νη και να βρισκη πάντα κάτι να κάνει. Λοι- π ν ή ζωή του έγινε όλο κόπος και μόχθος.

Τόν έπιασε και μιά παράξενη μαγία ν' άποχτήση και ν' άποχτήη! Και σιγά-σιγά, με τόν αιματηρό του ιδρώτα, άπόχτησε πολ- λά. Χωράφια, άμπέλια, έλαιώνες, μύλους και λιτοριβια. Άπόχτησε και άνθρωπους, από κείνου. τους χορτοσμένους γκρινιάρηδες και — τί περιεργό! — πληθος από αυτούς δου- λευαν τώρα τά χημάτά του και αύξαιναν τήν περιουσία του, έτσι χωρίς καν να κατα- λαβινουν πώς τους γινόταν αυτό. Και ό μό- χθος εκείνο, αντί να λιγοστεύη, αύξαινε και χυνόταν άποπάω του έτσι, που όλοι οι ύπηρέτες και οι εργάτες και οι ύτήκοοι του και κάθε άνθρωπος που τόν ζύγωνε, θέλον- τας και μή, γεμιζε από τό μόχθο αυτό.

Ήρθε καιρός, που σ' όνομά του δου- λευαν πληθος από εργοστάσια, κάπνιζαν κα- πνοδόχες άμέτρητες κι ένας λαός άντρες και γυναίκες έρωγαν τό ψωμί τους, βρέχοντάς το με ιδρώτα μέσα στα έργα αυτά.

Έκτός άπ' αυτόν όμα ένας άλλος έ- παθε κάτι παρόμοιο, μα άλλου είδους ταρα- χή. Αυτός, δέν τούκανε τρόπος να σταθί- σ' ένα μέρος, τά πόδια του τόν έρωγαν, ό- πως έρωγαν τόν άλλον τά χέρια του. Λοι- πον βρισκόταν όλον τόν καιρό σε πορεία. Και πηγαινοντας από τόπο σε τόπο, έβλεπε πώς: εδώ π.χ. είχε άφθονο στάρι και λειψό λάδι, εκεί άφθονο λάδι και λειψό στάρι, και διάφορες διαροές: στα διάφορα πράματα. Κι όπου πήγαινε, μιλούσε γι' αυτά τά διά- φορα, ώσπου τού κόλλησε ή μαγία τού «διά- φορου» και παντού έψαχνε για «διάφορο».

* Πολλοί προσφέρουν στους συνανθρώπους των δώρα από τό περίσσειμα της καρδιάς τους και Ικανοποιούνται: να έλέπουν, ότι γίνονται δεχτά και χρησιμοποιοούνται. Άν τους τό άναγνω- ρίσουν χαιρόνται περισσότερο. Στενοχωριόδη αι μόνον, όταν μερικ ή έρχοσν τήν προέλευση των δώρων, τά παρουσιάζουν για δικά τους προϊόντα και κίνουν εκμετάλλευση μ' αυτά. Αυτό προπάντων γίνεται με τά πνευματικά δώ- ρη, τί: διαλεχτά. ιδ ες: που προσφέρονται: άν- δι- τελα και που ό καθένας με όλίγες δραχμές τις άποκατά. Πολλοί, δυο εύκολα τις βρίσκουν, τόσο εύκολώτερα τις εκμεταλλεύονται, όχι μόνο χωρίς να λένε πού τις βρήκαν, αλλά και παρου- σιάζοντάς τις σαν δικές τους. Είναι κι αυτό από τά πολλά φαινόμενα των «χαλασμένων» ανθρώπων.

* και ή γλώσσα εν μέρει είναι μία τέχνη. Όταν ο λαός δημιουργή ή παραλλάση (συγχρο- νίζη) λέξεις της καθημερινής ζωής, κάνει τέχνη. Και ο λόγιος έπίσης από τό γραφείο του δνει στη γλώσσα στοχεύει τεχνητά, που γίνον- ται κι αυτά σιγά σιγά ζωντανά μέλη της, όπως και τά λαϊκά. Αυτόφυη και τά δύο. Ά- φου λοιπον στο κάτω κάτω δέν είναι παρά ένα εργαλειό, όργανο συνεννόησης, ή γλώσσα έχει όλες τις ιδιότητες: και τις δυνατότητες ενός τεχνητού δημιουργήματος. Τό πέν είναι να εκπληρώνη τόν προορισμό της.

* Ο λαός είναι μιά ζωντανή άμορφη μάζα, μ' ένα τυρλό έστυχτο. Δέν έχει έξειλιγμένα λε- πτά όργανα, όπως ένας συγκεκριμένος βιολογικός όργανισμός. Πολλοί δημιουργοί παρουσιάζονται σαν δαμαστές αυτόν τού θηρίου Όπως ή ποίη- ση, σπάνια δισυθύνεται ασφαλτα. Πηγαινει φαχτά και τολές φορές πέφτει σε φωτιά και τσουρου- φλιζεται. Τότε μαζε ετι και φάχνει άλλο. Έτσι σιγά σιγά πορεύεται στο άγνωστο.

* Δέν υπάρχει άπόλυτη μονάς. Άρχή και μήτρα των αριθμών είναι το 2. Η πηγή πύ-

Ο κόσμος παντού τόν περιέμενε πώς και πώς και τόν περιποιόταν και τού' δινε τού κόσμου τά δώρα, γιατί με τό να λήη που ήσαν τά μέν και τού δέν ήσαν τά δέ, βοηθούσε τόν κόσμο να συναλλάζεται. Κι έκανε από τά δώρα που έπαιρνε στοιβές δλόκληρες κι έχτισε άποθήκες και άπόχτησε χρυσάφι πολύ, σπινια και λοιπά. Κι όσο αύξαινε τό έχει του, δέν άδυνάτιζε καθόλου ή κάβουρας που τόν δαγκωνε και τόν έκανε να πηγαίνη από δω και από κεί, παρά τόσο περισσότερο τού έτρωγε τά σαθικά. Και δέν τού έφτασε ό έαυτός του, παρά άγκάρεψε κι ένα σωρό άλλους, που τους έβαλε να τούς τρώη ό ίδιος κάβουρας (έκείνο τό «διάφορο»).

Αυτοί οι δυο άνθρωποι, ό ένας που ήταν ό ο μόχθος και ό άλλος που ήταν όλο πό- νος, βυήκαν πώς κάπως μοιάζανε (μοχθη- ρός ό ένας, πονηρός ό άλλος) και λοιπόν συμπέθεραν. Ο γιος τού ενός πήρε τήν κόρη τού άλλου. Κι έκαμαν έταιρεία και ή δουλειά πήγαινε κορδόνι.

Ο γιος και ή κόρη άπόχτησαν παιδιά, που

*
ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ ΝΤΡΕΠΕΤΑΙ
*
Σας φαίνεται παράξενο, είν' αλήθεια, πώς ένας άντρας σίως ή ηλικιωμένος περνάει με τόση διάκριση και δειλία ανάμεσα άπ' τους άλλους. Λοιπόν τήν άπορία σας να διαλύσω. Αυτός ό άντρας ό σίως κι ηλικιωμένος είναι άγγελος που έχει ξεστράτισει. Πώς έγινε δέν ξέρει. Και πασχίζει να βοη ή τού άπ' τού μικρά του νεύτα. Τό σάφικνο σακκι, γεμάτο άηθίες, είναι για έξιλέωση φορτωμένος (για χάρη αυτής της σάφικας έχει κάνει αίσχροήτες και προστυχιές κάθε είδους) κι αυτό είναι ή άνυπόφορη ντροπή του. Και δέν μπορεί κορυά να τό πετάξη, γιατί δέν έχει άλληνη έλπίδα ό δόλιος, παρά μονάχα αυτή: να βγάλη πέρα τήν τιμωρία ολάκερη που αξίζει, ώστε, αν γυρέψη πάλι στους άγγέλους να ξαναμηνή. να μη τόν έμποδίσουν άφου έν τάξει θά είναι.

* * *

Είν' αλήθεια πώς ό,τι βάλη ο νοός μας έρχεται ώρα και πραγματοποιείται' μπορεί άργά, μα έξάπαντος θά γίνη. Απο μικρό παιδάκι όνειρευόταν στο κρεβάτι του πρίν τόν πάρη ό ύπνος, πώς μιά λουσάτη κούρσα έστματουσε στην πάρτα τους, κι άμέσως πεταγόταν κι έβγαινε και τόν παίρναν σε ταξίδι για κάπου άλλου, σε μέρος όπου ό κόσμος ήταν άλλοιώς, χαρά όμορφιά γεμάτος. Μεγάλωσε και γέραςε και πάντα στο κρεβάτι σαν έπεφτε τού έρχόταν πρίν κοιμητή ή ίδια φαντασία. Και να, όταν τόν έρωζε ή άφρώστια βαριά στο στρώμα, ώσπου έσβυσε ή πνοή του, νάτην ή κούρσα, που ήρθε έξω κι έστάθη. "Α τι χαρές που έγέμισε ή ψυχή του τ' όνειρο έγίνηκε πραγματικότητα. Και μόνο μιά άπορία έστάθη εντός του: γιατί να κλαίει που τόν προβοδούσαν, άφου κι αυτοί—δέν είχε άμφιβολία— στον ζωτικό όμορφότοπο θά έρχόνταν.

Η ΚΟΥΡΣΑ
*

σης έννοιας. Άπό τό 2 άρχίζει ή παραγωγή. Άπό τή δυαδική έννοια έκπορεύονται όλες οι αριθμητικές έννοιες, ενώ από τήν έννοια της μονάδας μόνο κλασματικές, λειψές έννοιες μπορούν να προσέλθουν. Τό ζεύγος είναι ή μή- τρα και ή κατεργασία της ζωής. Τήν ανώτατη ιδέα τού ζεύγους εκφράζει και ό Ζεύς (Διεύς, Διός, Deus, 2).

* Η καλή λειτουργία μιάς μοναρχικής πολιτείας προϋποθέτει Ιθακικό άρχοντα, τού όποιου ή ήθική συνείδησις και αι ζωϊκαί όρ- μαί βρίσκονται εις παγίαν όμοίμων συζυγίαν. Πράγμα που δέν μπορεί να εξασφαλισθί. Γι' αυτό ή κάθε μοναρχική πολιτεία θά παραχω- ρήση τή θέση της σε δυαρχική, όπου ή ασφάλεια τού Ισούτμου συλλειτουργικού ρυθμού είναι όριστική.

μεγάλωσαν κι έκαμαν άλλα παιδιά, που με- γάλωσαν κι αυτά και πήγε σόι τό βασίλειο, γενεά προς γενεά, όλοι άνθρωποι με τό μι- κρόβιο τού μόχθου και τού πόνου μέσα τους. Κι είχαν από κάτω τους στρατιές στρατιές τους εργάτες και τους ύποταχτικούς, άνθρω- πους σιχαμερούς, μυξάλους, που ποτε γε- λούσαν, ποτε έκλαιγαν, ποτε άγκαλιάζονταν και ποτε μαχαιρώνονταν μεταξύ τους, δίχως ποτέ να ξέρουν τί τους γίνεται με όλα αυτά. Και όλοι τρέφονταν και χροταίναν με τό μό- χθο και τόν πόνο εκείνων.

Ήρθε όμως μιά παράξενη μέρα κι ό λαός αυτός σαν νάνιωσε κάτι σαν στενοχώ- ρια. Όνειριάστηκαν, εκεί που κοιμόνταν ό- μαδικά, μίαν άλλοινη έποχή, που ζούσαν στην κοιλάδα της μακαριότητας. Κι φούν- τωσε μέσα τους ή επιθυμία εκείνης της ζωής.

Λοιπόν ζαλισμένοι άκόμη άπ' τόν ύπνο και τρεκλίζοντας, άρχισαν ν' άφίνουν τά εργοστάσια και να φεύγουν, σαν ύπνοζάτες που πήγαιναν στα τυφλά σπαγ- μένοι από τό ένοσιχο. Είδαν όμως τότε πώς όλη ή γή ήταν φραγμένη πιά. Τά δέντρα, που άλλοτε τους έτρεφαν, ρίχνοντας τους πα- ραγιομένους καρπούς στο στόμα τους δίχως αυτοί να σαλεύουν, ήσαν τώρα «ιδιοκτητές» ασφαλισμένες με όπλα και όπλοφόρους. Πει- νασαν λοιπόν κι έκαμαν πίσω και γύρισαν για τά εργοστάσια. Όμως εκεί άλλο ξάνι- σμα τους περιέμενε: οι θέσεις τους στο με- ταξύ ήσαν πιασμένες από μηχανές.

Τότε έμειναν άπ' έξω και πέθαναν σωρη- δόν όλοι. Έτσι χάθηκε αυτός ό λαός.

Έμεινε ή πολυάνθρωπη δυναστεία των έμπορων και των βιομηχάνων με τις μηχαν- νές τους. Οι πειθήνιες μηχανές τους πρό- σπεραν ό,τι ποθούσε ή ψυχή τους, μα ό μόχθος και ό πόνος ήταν κακιά κληρονομιά. Δέν τους άφηνε ν' άπολαύσουν τή ζωή με Ικανοποίηση της ψυχής τους. Όλο και κάτι γύρευαν και όλο τρωγόντουσαν μεταξύ τους και με τά ρούχα τους. Άληθινά άνοιξαν πόλε- μο στο τέλος κι έβαλαν τις μηχανές μπροστά. Στόν πόλεμο αυτό καταστράφηκαν όλες οι μηχανές και χάθηκαν όλοι, εκτός από έναν, που άπόμεινε με τή γυναίκα του ζωντανός. Είχε όμως πληγωθή στο κεφάλι έτσι, που είχε γίνει ένας καινούργιος άγιος τεμπέλης. Άπ' αυτόν βγήκε ό λαός των νέων αγίων τεμπέληδων.

* Η κομμουνιστική έννοια της «μάζας» (μαζικά ατήματα, μαζική δράση κλπ.) είναι ή έξής: οι αδύνατοι ζητούν ζωή εις έάρος των Ικανών. Έπειδή δέν μπορούν σαν άτομα να επιτύχουν, πηγυούν «όμάζα». Η δρας αυτή, «κοινή συστασως» προτόν, είναι τό όργανον «δυναμικής» διαδικήσως των ατήμάτων, που είναι πλέον «μαζικά».

* Οι έπιστήμονες έχουν στο ανατομικό τρα- πέξι τό σώμα της Πραγματικότητας. Τό φά- χουν με τό εργαλειό τους, που είναι ό Όρ- θός λόγος. Ό,τι έλέπουν έτσι, τό λένε Άλή- θεια, τό συσκευάζουν μ' έναν τρόπο, που τόν λένε Νόμο (έπιστημονικό νόμο) και τό βάζουν στο ψυγείο. Άπό καί βγάζουν κάθε φορά και ταίζουν τόν κόσμο.

* Είναι τόση ή άθωότης των ασχολουμένων με τήν πνευματική κίνηση στην Ελλάδα, που είδαμε σ' ένα περιοδικό εκδιδόμενο από τήν «Άγγλο - Έλληνική ύπηρεσία πληροφοριών» να δημοσιεύεται τό ποίημα τού καλού μακαρί- του Ζαχαρία Παπαντωνίου «Η προσευχή τού ταπεινού», σαν δείγμα βίβαια διαλεχτής ποιή- σης. Και τό ποίημα αυτό, ούτε λίγο ούτε πολ- λό, κανονικά θά έπρεπε να επιγράφεται «Η προσευχή τού πονηρού». Διότι, εκτός της παν- τελοδς έλλείψεως ποιητικής διαθέσεως, τό «ποίημα» άποπνέει μιά μωρά ύπεροφία άνα- κατμένη μ' έναν έμειτικό γραδαριτισμό.

* Ταπεινός, μικρός, άφανής και άόρατος— από σκοτεινή γωνία κοιτάζει— τήν πελώρια και φωτόλουστη ζωή.—Τό μάτι τού βγάζει μιά πράσινη σπίθα—και αυτή ή σπίθα είναι δηλη- τηριώδης.—Ρίχνει τήν Ιοδόλο πράσινη σπίθα —και άφίνοντας τ' όρώτα σώμα να σπαταρά —να δίνονται με άγωνία και στυναγμούς—σέρ- νεται δίπλα στο σκοτεινό τοίχο—σαν σκιά γλυστράει μέσα στη σκιά—ταπεινός, μικρός, ά- φανής και άόρατος—ό φθονερός θεός.